

ಜೀವನಕ್ಕಾಗುವ ಪ್ರಯೋಜನವೇನು? ಎನ್ನುವ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳನ್ನು ಕೆಲ್ಲಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ನಮಗಿರುವ ಸೀಮಿತ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಓದಲು ಕೈಹಿಡಿಯುವ ಪ್ರಸ್ತಕಗಳ ಅಯ್ಯಿಯ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆ ಸರಳವಾದ್ದಲ್ಲ. ಈ ನಿಟ್ಟನಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಹಿನ್ನೆಲೆಗಿಂತ ತೀರಾ ಧಿನ್ನವಾದ ಸಂಭಾಷಣೆಯಿಂದ ಬೆಳೆದುಬಂದ ಜನರ ತುಪ್ಪು ಮತ್ತು ಅಯ್ಯಿಗಳನ್ನು ಅಧಿಕಾರಿಕೊಳ್ಳಲ್ಪಡುವುದಕ್ಕೆ ಅನುಕೂಲವಾದಂತಹ - ಜೀರೋಬ್ಬರು ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಕ್ಯಾಗೆಳ್ಳುವ ಅಯ್ಯಿಯ ಕಷ್ಟಗಳನ್ನು ಅರಿಯುವ ಪ್ರಸ್ತಕಗಳನ್ನು ಓದುವುದರಿಂದ ಆಗಬಹುದಾದ ಲಾಭ ಅನ್ನವಾದದ್ದು. ನನ್ನ ಶಾಚಿನ ಒಿನಲ್ಲಿ ವೇದಿ. ಸತ್ಯವಾರಾಯಣ ಅವರ ‘ಮೈ ಘಾದರ್ ಬಾಲಯ್’ ಒಂದು ಮುಖ್ಯ ಪ್ರಸ್ತಕ ಎಂದು ನನಗನಿಸುತ್ತದೆ. ರೈಲ್ವೇ ಕಾಲನಿಯಲ್ಲಿ ಬೆಳೆದ ಒಂದು ದಲಿತ ಕುಟುಂಬಕ್ಕೆ ಸಂದ ಸತ್ಯವಾರಾಯಣ ಒಂದು ಖಾಸಗಿ ಸ್ವಾಯತ್ತ ವಿದ್ಯಾಸಂಸ್ಥೆಯ ಮುಖ್ಯಸ್ಥರಾಗಿ ಬೆಳೆದುಬರಲು ಹಷ್ಟ ಸಾಹಸ, ಅವರ ಮುಂದಿದ್ದ ಅಯ್ಯಿಗಳು, ಮಧ್ಯಮ ವರ್ಗದ ಸುಭಾರಾಪು ಮುಂದಿದ್ದ ಅಯ್ಯಿಗಳಿಂತ ಎಷ್ಟು ಧಿನ್ನವಾಗಿದ್ದುವು ಎನ್ನುವುದು ನಮಗೆ ತಿಳಿಯುತ್ತದೆ. ಹಾಗೇ ಸುಜಾತಾ ಗಿಡ್ ಅವರ ‘ಆಂಟ್ ಎಂಂಗ್ ಎಲೀಫೆಂಟ್’ ಎನ್ನುವ ಪ್ರಸ್ತಕ ದಲಿತ ಹಿನ್ನೆಲೆಯಿ- ತೈಸ್ಯ ಮತಕ್ಕೆ ಮತಾಂತರವಾದ- ಕ್ರಾಂತಿಕಾರಿ ಜಳವಲಿಯಲ್ಲಿ ಹಾಲ್ಕಾಂದ ಸಂಸಾರದಲ್ಲಿನ ಏರುವೇರು, ಅಲ್ಲಿ ಸಿಗುವ ಅಯ್ಯಿಗಳನ್ನು ದಾಳಿಸುತ್ತದೆ. ಅದೂ, ಮಧ್ಯಮವರ್ಗದ ಪರುಪೇರುಗಳಿಲ್ಲದ ಸ್ಥಿರ ಮತ್ತು ಸಾಧ್ಯ ಅಯ್ಯಿಗಳಿಂತ ಭಿನ್ನವಾಗಿರುತ್ತದೆ.

ನಮ್ಮ ಜೀವನದ ಮೇಲೆ ದೊಡ್ಡ ಪ್ರಭಾವ ದೀರುವ ಜಾಗದಲ್ಲಿದ್ದ, ರಾಜಕೀಯವಾಗಿ ಪ್ರಬುರಾಗಿದ್ದ ಆತ್ಮಕಂಪಗಳನ್ನು ಓದುವುದೂ ಕುಶಾಹಳದ ವಿಷಯವೇ. ದೊಡ್ಡ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವಾಗ ಎಪ್ಪರ ಮಟ್ಟಗೆ ನಾಯಕರು ತಮ್ಮ ವೈಯಕ್ತಿಕ ಭಾಬಗಳನ್ನು ಬಿಡುಹುದು ಮತ್ತು ಎಪ್ಪರ ಮಟ್ಟಗೆ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯ ಜೊತೆ ರಾಜಿ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗಬಹುದು ಎನ್ನುವುದು ಅಸ್ತಿಯಿ ವಿಷಯ. ಹೋರಿಗ ಕಂತು ಹುದ್ದೆಯನ್ನು ಅಕ್ರಮಿಸಿರುವವರ ಕೀಕೆ ಮಾಡುವುದು ಸಹಜವೇ. ಅದರೆ ಹುದ್ದೆಯನ್ನಲಂಕರಿಸಿದಾಗ ಸಿಗಬಹುದಾದ ಒಳನೋಟ, ಮಾಹಿತಿ, ಸಾರ್ವಜನಿಕ

ಮಾಡಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲದ ವಿವರಗಳ ಹಿನ್ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ನಾಯಕರೂ ವಿಚಿತ್ರ ಬಂಧನಕ್ಕೊಳ್ಳಬಾಗಿ ತಮ್ಮ ಮಾತನ್ನು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಈ ಹಿನ್ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ಬರಾಕ್ ಒಬಾಮ ಬರದಿರುವ ‘ಎ ಪ್ರಾಮಿಸ್‌ ಲ್ಯಾಂಡ್’ ಅಸ್ತಿಯ ಪ್ರಸ್ತಕ. ಕಪ್ಪ ಜನಾಂಗದ ಪ್ರತಿನಿಧಿಯಾಗಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೂ ಅಮೆರಿಕದ ಅಧ್ಯಕ್ಷರಾದಾಗ ತೊರಿಸಿಕೊಂಡ ತಟ್ಟ ನಿಲುವಿಗೂ ಇರುವ ದ್ವಿಂದ್ರ ಅನೇಕ ಸಂಭಾಷಣೆಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸುತ್ತದೆ. ಯಾರಾದರೂ ವಿಪರೀತ ಪ್ರತಿಭಟಿಸಿ ರಾಧಾಂತ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರೆ ಅವರಿಗೆ ಕೊಡಬಹುದಾದ ಅತ್ಯಂತ ಸಕ್ಕ ಶಿಕ್ಕೆಯಿಂದರೆ, ತೀಮಾನ ಮಾಡುವ ಉನ್ನತ ಜಾಗದಲ್ಲಿ ಅಧಿಕಾರ ಕೊಟ್ಟು ಕೊಡಿಸುವುದು. ಅಲ್ಲಿ ಕೂತ ಕೂಡಲೇ ಆ ಸಾಧನ ಸಾಧಾರಣೆಗಳೇನು ಎನ್ನುವುದರ ಅರಿವಾದರೂ, ಅದಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಅದರ ಮಿತಿಗಳೇನು ಎನ್ನುವುದೂ ಅಧಿಕಾಗುತ್ತದೆ. ಹೀಗಾಗಿ ಜನರು ಯಾವ ಚೌಕಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ತಮ್ಮ ವೃತ್ತಿಯನ್ನು ನಿಭಾಯಿಸುತ್ತಾರೆ ಎಂದು ತಿಳಿಯಲೂ ಆತ್ಮಕಂಪಗಳು ಪೂರಕವಾಗುತ್ತವೆ.

ಸುಭಾರಾಪು ಪ್ರಸ್ತಕದಲ್ಲಿನ ಒಂದು ಮಾತು ಮಹತ್ವದ್ದಾಗಿತ್ತುತ್ತದೆ. ಎನಾದರೂ ಕಟ್ಟಕಾರ್ಜಣಗಳು ಬಂದಾಗ, “ಈ ದೇವರೇ, ಈ ಕಷ್ಟಗಳು ನನಗೇ ಒಕೆ ಬರುತ್ತಿದೆ? ವ್ಯಾ? ಎಂದು ನಮಗನಿಸುವುದು ಸಹಜವೇ. ಅದರ ಅನವೇಕ್ಷಿತವಾದ ಯಶಸ್ವಿ ಬಂದಾಗ, ಅದು ನಮ್ಮ ಪರಿಶ್ರಮ ಮತ್ತು ಪ್ರತಿಭೆಯ ಕಾರಣವಾಗಿ ಬಂದಿತಂದು ಪರಿಗಣಿಸುತ್ತೇವೆಯೇ ಹೊರತು, ದೇವರನ್ನು ಈ ಸಂಭಾಷದಲ್ಲಿ ‘ನಾನೇ ಏಕೆ’ ಎನ್ನುವ ಪ್ರಶ್ನೆ ಕೇಳಲುವುದಿಲ್ಲ.” ಹೀಗಾಗಿ ಬೆರೊಬ್ಬರು ತಮ್ಮ ಯಶಾಗಾಢ ಬರಿಯವಾಗ, ಆ ಜಾಗದಲ್ಲಿ ನಾವು ಇದ್ದಿರಬಹುದು ಎನ್ನುವುದನ್ನು ಉಹಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಇಲ್ಲ, ನಮ್ಮ ಪರ್ಯತ್ವದಿಮ್ಮೂರ್ ಶರ್ಮವಿದ್ವಾ ಅರ್ವೇಕ್ಷಿಸಿದ್ದನ್ನು ಸಾಧಿಸಲಾರದ ಚಡಪಡಿಕೆಯನ್ನು ಒಂದು ಮಟ್ಟದಲ್ಲಿ ಸ್ಥಿತಪ್ರಜ್ಞರಾಗಿ ಕಾಣಬೇಕು. ಸುಭಾರಾಪು ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಈ ರೀತಿಯ ಸಾಕಷ್ಟು ಪರುಪೇರುಗಳು ಕಾಣಿಸುವುದರಿಂದ ಅದು ನಮ್ಮ ಏದುರಿರುವ ಪರುಪೇರುಗಳಿಗೆ ಸಮಾನವಾಗಿ ನಿಲ್ಲುತ್ತದೆ. ಹೀಗಾಗಿ ಅತನೂ ನಮ್ಮೇಕಣಿಗೆ ಒಬ್ಬ ಸಾಮಾನ್ಯವೃತ್ತಿಯೇ ಅಂತ ಅನ್ನಿಸುತ್ತದೆ. ●